

Kolik různých neuróz může vyvolat tak prostá věc,
jakou je rodičovství?

julia fierro

prořezávání zoubků

román

julia fierro

prořezávání
zoubků

2015

Copyright © 2014 by Julia Fierro
Translation © 2015 by Tereza Horáková
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu CUTTING TEETH,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press, New York 2014,
přeložila Tereza Horáková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Světlana Pavlíková
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2015

ISBN 978-80-7498-070-1

*Pro Justina,
mé všechno,*

a

*Lucu a Cecílii,
kteří mne učili milovat
a být milována.*

obsah

rodokmeny	11
prolog: čtvrtek	15
nejvyšší pohotovost <i>nicole</i>	17
část 1: pátek	37
rozbití tábora <i>allie</i>	39
sejde z očí, sejde z mysli <i>leigh</i>	54
zásoby <i>nicole</i>	67
domáci blaženost <i>rip</i>	78
závazky <i>leigh</i>	87
nejlepší kámoši <i>rip</i>	98
půjčka za oplátku <i>tiffany</i>	109
jedna paní povídala <i>tenzin</i>	123
šťastné zítřky <i>rip</i>	133
jako na jehlách <i>nicole</i>	145

procházka růžovým sadem <i>susanna</i>	150
slepice dřív než vejce <i>rip</i>	159
předstírání <i>leigh</i>	167
závan minulosti <i>allie</i>	174
pobřeží je čisté <i>nicole</i>	183

část 2: sobota 193

zlatá pouta <i>leigh</i>	196
bez obav <i>rip</i>	205
v lásce a válce je všechno dovoleno <i>allie</i>	209
nůž do zad <i>leigh</i>	218
neplýtvat, netoužit <i>tenzin</i>	226
zkusit štěstí <i>rip</i>	230
škarohlíd <i>nicole</i>	245
navěky nejlepší kámošky <i>leigh</i>	260
ukrytý poklad <i>allie</i>	266
nekal vodu <i>rip</i>	281
sousedova tráva je vždycky zelenější <i>susanna</i>	295
nevinné lži <i>leigh</i>	301
uvíznutí <i>rip</i>	314
trhni si nohou <i>tiffany</i>	318
obávej se nejhoršího <i>nicole</i>	330
na svatého Dyndy <i>tenzin</i>	336
svět vzhůru nohama <i>allie</i>	350
z čeho jsou utkány sny <i>rip</i>	355
klepu na dřevo <i>nicole</i>	358
dítě v lese <i>allie</i>	365
mimo záznam <i>rip</i>	369
bylo nebylo <i>susanna</i>	372

vzdušné zámky <i>tiffany</i>	375
praštit do toho <i>nicole</i>	378

část 3: neděle 383

za co položit život <i>allie</i>	385
proměna <i>tenzin</i>	388
ryzí zlato <i>leigh</i>	392
jeden (jedna) z kola ven <i>tiffany</i>	398
jako v bavlnce <i>rip</i>	401
slibovat modré z nebe <i>allie</i>	406
až navěky <i>nicole</i>	409

epilog: o tři týdny později 415

z pekla štěstí <i>rip</i>	417
---------------------------	-----

poděkování 421

Nicole   *Josh*
 ───────────
 │
 Wyatt (3 roky 8 měsíců)

Rip + *Grace* + anonymní dárce spermatu
 ───────────
 │
 Hank (4 roky 1 měsíc)

Eric (dárce spermatu)   *Susanna* + *Allie*   *Eric* (dárce spermatu)
 ───────────   ───────────
 │   │
 dvojčata *Levi* & *Dash* (4 roky)   dítě *X* (*Susanna*: náhradní matka)

Tiffany   *Michael*
 ───────────
 │
 Harper Rose (3 roky 5 měsíců)

Leigh   *Brad*
 ───────────
 │
 Chase (4 roky 3 měsíce)   Charlotte (4 měsíce, in vitro)

Tenzin   *Lobsang*
 ───────────
 │   │   │
 Samten (15 let)   Dawa (13 let)   Choden (9 let)

Rodiče jsou kostmi, na nichž si děti brousí zuby.

Peter Ustinov

prolog
čtvrtek

nejvyšší pohotovost

nicole

Dětské hřiště bylo poloprázdné, jako ostatně po většinu čtvrtků pozdního léta v brooklynských čtvrtích, kde žijí mladí profesionálové, kteří na léto odjíždějí a spolu s jedním či dvěma dalšími páry si pronajímají chaty na ostrově Fire Island nebo na Východním pobřeží. Konzumují biopotravinu, nakupují ekologicky, věnují se hot józe, chodí na psychoterapii a bez váhání pojmenovávají své děti po řeckých bohyních a mrtvých básnících.

Nicole zatlačila do houpačky, na níž seděl její takřka čtyřletý syn Wyatt. Jeho výkřiky *víc, víc, víc* se ozývaly se střídavou hlasitostí v závislosti na pohybu houpačky. Začínalo se šerit a snášel se matný závoj, který pro Nicole odedávna značí nebezpečí. Soumrak. To slovo v ní stále vyvolává představy neklidných duchů a bájných tvorů či dábelkých čarodějnic v temných hvozdech jejího dětství.

Slunce se odráželo od slunečních brýlí vedle stojící matky, od jedoucích tříkolek a bočních dveří aut namačkaných kolem celého bloku. Nicole si rukou zaclonila oči. V krku ji

škrábaly výfukové plyny ze zmrzlinářovy dodávky, která postávala na rohu s naprázdno běžícím motorem.

Dívka na vedlejší houpačce zakašlala. Nicole se snažila potlačit děs, koneckonců dítě mělo vlhký, chraplavý kašel, nikoli suchý a dráždivý, jež Centrum pro kontrolu nemocí uvádělo mezi symptomy. Varovné příznaky.

Uvolni se, pomyslela si Nicole. Je to jen letní nachlazení.

„Zlatičko,“ spustila matka holčičky. „Jakpak se kašle?“

Dívka zvedla ruku k obličeji a zakašlala směrem k lokti, přičemž stále vzhlížela k matce a čekala na pochvalu.

Matka se na Nicole usmála a omluvně pokrčila rameny. Nicole věděla, že se od ní čeká pochopení.

Vědoucně pokývala hlavou a ukázala na Wyatta, stále obléčeného do bílého karatistického kimona.

„Dennodenně mu připomínám to samé.“

Žena se úlevně usmála. „Člověk je z toho paranoidní, že? Ze všech těch reklam na mýdla.“

Druhá matka byla pohledná a Nicole si přála, aby si byla před odchodem z domu vetřela do vlhkem zvlněných vlasů trochu kondicionéru. Možná mohla použít i řasenku na oživení unavených očí. Když se pokoušela do houpačky zapřít opravdu velkou silou, cítila, jak se jí třesou obtloustlá stehna.

Pokoušela se dostat Wyatta co nejdál od holčičky, jež stále vydatně kašlala. Nicole doslova viděla před očima, jak droboučké kapénky letí směrem k Wyattově rozevřené pusince.

„Výš, výš, mami!“ křičel. „Až do nebe! Jsem letadlo! Jsem superhrdina! Jsem ptakoještěr! Nejrychlejší ptakoještěr na světě! Podívej, co dovedu!“

Nicole chytila řetěz houpačky a příliš prudce ji zastavila, takže Wyatt málem vyletěl ze sedátka.

„Promiň, miláčku,“ zasmála se. „Maminka je moc nešikovná.“

„Nechci ještě jít, chci tu zůstat.“ Našpulené rtíky se začaly chvět.

„Je mi líto, panáčku, opravdu moc mě to mrzí, ale musíme jít.“

Nicole skutečně litovala. Litovala, že mu návštěvou parku kazí odpoledne a možná i celý život, což ji napadlo s rostoucí panikou, protože si byla jistá, že holčička je opravdu těžce nemocná, že se bude nejspíše za pár hodin horečnatě třást v posteli a výtěr z jejího nosu poputuje do nemocniční laboratoře. Nepopisovali to snad právě tak na internetu, ve zprávách a v letáčích, které rozdávali ve Wyattově školce? Že nemoc udeří náhle a tvrdě? Že se ráno probudíte s bolestí v krku a večer už nastupuje vysoká horečka, kašel, zimnice a zvracení? Zнала inkubační dobu, statistiky, příznaky i procento dětí, zdravých a statných dětí (jako její Wyatt) – které zemřely. Nejdřív se Nicole pokoušela zprávám vyhýbat. Na manželovo naléhání dokonce zvažovala, že by zrušila bezdrátové připojení a odpojila kabel, avšak připomínkám se stejně nedalo uniknout. Obsazovaly hlavní zprávy CNN, patřily mezi nejčastěji vyhledávaná slova na internetu. Celkový počet obětí, nejnovější zprávy Státního zdravotního ústavu. Osvětové slogany s přihlouplým veršíkem *Co dělat mám, když chřipka přijde k nám*. Vyhledala na internetu slova „chřipka“, „prasečí chřipka“ a „H1N1“ tolikrát, že jí na okrajích e-mailu vyskakovaly výhradně reklamy na antibakteriální mýdla a prostředky proti chřipce. *Jak zůstat zdravý. 10 způsobů, jak udržet sebe i rodinu v bezpečí.*

Po mnoha měsících, kdy se Nicole užírala obavami

z chřipky, zahlédla včera večer paranoidní chat na *mestskamama.com*, internetovém mateřském diskusním fóru, které pravidelně navštěvovala. Komentář za komentářem od matek rozčilených zvěstmi, že nějaké počítače předpovídají konec světa. Když se ráno svěřila Joshovi, vysmál se jí a srdečně se šklebil i po jejím pokusu vysvětlit mu, o co se jedná. Na Wikipedii se dočetla, že Web Bots jsou supervýkonné počítače, které pátrají po určitých vzorcích na internetu a vyplnily se mnohé z jejich předpovědí – 11. září, zhroucení trhu, bombový útok v Oklahoma City, ptačí chřipka. Manžel zamumlal cosi o příliš vzdělaných ženách, které nevědí, co s časem, a ignoroval její prosby, aby si to *prostě vygoogloval!*

Díkybohu, že budou na víkend pryč. Ještě štěstí, že naplánovala letní výlet rodičovského kroužku do domu svých rodičů na Long Islandu. Sotva se ráno dočetla, že mámy na *mestskamama.com* očekávají „katastrofickou událost“, k níž by snad mělo dojít právě o tomto víkendu (přesněji v sobotu večer), napadlo ji, že by víkendový pobyt skupinky v domě svých rodičů na Východním pobřeží zrušila. Bylo ovšem nesmírně náročné najít víkend, který by vyhovoval všem pěti rodičům z pátečního odpoledního kroužku i jejich protějškům. Celé týdny si vyměňovali maily a textovky, plánovali a zase plány měnili, až konečně našli termín, kdy měli všichni volno. Nicole věděla, že kdyby výlet zrušila, pár lidí by tím pořádně naštvála. Někteří rodiče si dokonce vzali dovolenou. Už slyší Tiffany a její svatouškovský tón: „Nemyslíš, Nic, že je hrozně kruté způsobit dětem takové zklamání?“

Wyatt křečovitě svíral řetězy houpačky.

Nicole se k němu naklonila, přiblížila rty až k zardělé tváři a zašeptala: „Chceš odměnu?“

Zabořila mu prsty do potem zvlhlých kudrn na zátylku. Pot jejího líbezného chlapečka voněl po jablečném džusu a čerstvě posekané trávě. Nadechla se a přála si, aby mohla zastavit čas a uchovat si tu vůni v lahvičce – a nejen ji, celého Wyatta –, protože jednoho dne bude všechno pryč. Z Wyatta se stane ostře páchnoucí chlap s tvrdými rysy, ona i Josh budou staří. Mrtví.

Nad hlavou jim přeletělo letadlo. Vrčení stále sílilo, až se Nicole zdálo, že nějaká velká ruka rozepíná nebesa jako zip. Rozhlédla se, zda to slyšel i někdo jiný, jestli ostatní také cítí, že je to varování. Předehra katastrofy. Pár dalších matek též vzhlédlo, stínily si oči dlaněmi s čerstvou manikúrou. Neletí moc nízko? chtěla se zeptat Nicole; nezdá se jim to podezřelé? Neřvou motory přílišně nahlas? Zatáhla za gumový náramek, jak jí radil terapeut, a pak pokaždé ještě silněji, takže ji po uvolnění štípál víc a víc. *Nic zlého se neděje, nic zlého se neděje.* Opět vzhlédla k nebi, aby jí nic neuniklo, aby počkala na znamení, že je vše v pořádku, že si s ní jen pohrála její přebujelá představivost, o níž pochybovala už jako dítě.

Chystala se obrátit k matce nemocného děvčátka a zeptat se: *Cítila jste to?*, ale tu se něco změnilo. Nedokázala by přesně říct, co, ale jasně to vnímala, onu podivnost, jež jí připomínala světlo před zatměním, světlo z jiného světa. Nepřestávala se sama sebe ptát: *Co to je? Co to je? Co se děje?* Vrhla se po řetězech Wyattovy houpačky a vyškubla ho z ní tak rychle, že mu v sedátku uvízla noha, takže upadl a buclatými dlaněmi přistál v hlíně. *Už je to tady, už je to tady!* Hrud' jí svírala panika, ale pak se najednou zase vše proměnilo, jako by zatraceně dokázala vidět i skrz zdi.

Byla to jen narůžovělá chemická záře pouličních lamp,

které se zrovna rozsvítily. Jakési dítě za ní vykřiklo *jé, světýlka* a Nicole vycítila v jeho hlásku uspokojení. Také toužila po bezstarostnosti.

Přitiskla si Wyattovu tvářičku k hrudi a schovala bolestí zkrivenou pusinku, předzvěst hlasitého zajíkatého pláče. Konejšila chlapce a šeptala: „Promiň, děťátko, promiň.“

Sotva se Wyatt rozječel, Nicole si roztřeseně povzddechla. Pomyslela si, jaká je úleva, že o víkendu pojedou pryč, i kdyby byla jen pramalá šance, že se ty hloupé předpovědi o konci světa naplní. Aspoň její chlapec nebude ve městě, až se to stane.

♀ Mestskamama.com

RODIČOVSKÁ KOMUNITA A FÓRUM

Vítejte na Mestskamama, anonymním fóru, kde se můžete zapojit do upřímné a otevřené konverzace s dalšími rodiči.

Vyslovte se a podělte se o své názory na rodičovství, rodinný život, manželství, vztahy a vše ostatní, co z vás dělá městskou mámu!

Registrujte se!

Již jste členem? Přihlaste se!

WEB BOTS PŘEDPOVÍDAJÍ NA 4. ZÁŘÍ KATASTROFICKOU UDÁLOST.

přidáno 1. 9. 2010 20:43

(18 reakcí)

– co jsou Web Bots? *přidáno 20:43*

– předpovídají něco na TUTO sobotu? hrůza. *20:46*

- vážně? 20:48
- o svátečním víkendu? Sakra! 20:48
- Tady je odkaz: www.webbotpredpovedi.com 20:49
  - sakra. proč jsem to jenom četla? 20:55
  - to mě fakt děsí. 21:30
- doháníte se navzájem k hysterii. už se kruci hodíte do kľidu. 21:33
- něco se mi nezdá v pořádku. 22:28
  - mně taky. manžilek si ze mě dělá srandu, ale nemůžu si pomoci. Bojím se. 22:31
  - udělej si čepku z alobalu, sestro. 22:34
- mohl by prosím někdo shrnout, o co má v nadcházející krizi jít? 22:46
  - RE: shrnutí (ze stránek) „Zoufalství, žal a bolest, jaké jsme cítili týden po 11. září, budeme zakoušet pět a půl měsíce.“ 22:48
- Kde jste ty kraviny našli? 22:52
- jo. co to dopr... je? 22:58
- děsivý 23:04
- kdo/co jsou Web Bots? 23:09
- je v New Yorku bezpečno? měli bychom se evakuovat? 23:11

Poslední reakci ve 23:11 přidala Nicole.

V dětství si s kamarádkami vždycky něco přály, když hodiny ukazovaly 11:11, jako by synchronicita byla jedinečným znamením, že je Štěstěna na jejich straně. Všechna přání, která kdy Nicole vyslovila, ať už v 11:11, u fontány s hrstkou mincí ve zpoceně malé dlani nebo s hlubokým nádechem před sfouknutím svíček na narozeninovém dortu, byla na-

prosto stejná. Vlastně šlo spíše o úpěnlivou prosbu. *Prosím, ať jsem v bezpečí. Prosím, ať mi nikdo a nic neublíží.*

Denně před usnutím opakovala tatáž slova, jen když se před takřka čtyřmi lety narodil Wyatt, změnilo se jednotné číslo na množné.

Když se ovšem Nicole předchozího večera dočetla o předpovědi Web Bots a zvěstech, že se stane něco opravdu hrozného, žádná slova (*nic zlého se neděje, nic zlého se neděje*) nemohla zmírnit její nutkání dát se na útěk.

Navštívila *mestskamama.com* a tak jako každý večer přidala pár komentářů a pročítala jiné, aby zjistila, co maminky toho dne probíraly (obřezat nebo neobřezat, kojení versus láhev, poslat do kouta versus vyříkat si to) a zda se neobjevily zprávy (*kéž by!*) o uvolněném místě ve vyhledávané předškolní třídě v místní státní škole.

Zapomněla na Wyatta i Joshe, matně vnímala jen jejich hvízdavé pochrupování. Po půlnoci Nicole připadalo, jako by celé město někdo očaroval. Utichl skřípot autobusů, zmlkly klaksony aut, dokonce i rachot kamionů svištících po dálnici z Brooklynu do Queensu vnímala jen jako jemné chvění pod nohama. Věděla, že by si měla jít lehnout, že se probudí unavená a podrážděná, ale v dosud nezaběhaném životě matky stálo za to obětovat spánek pro pár hodin klidné a tiché samoty.

Jako dítě Nicole vyrůstala na vzdáleném předměstí v ulici lemované stromy a bez pouličních lamp, takže se bála tmy. Nesnášela ona nekonečná *co kdyby*, jež s sebou temnota přinášela. A její fobie se s léty zhoršovala, až se začala bát i tmy v důvěrně známých místnostech – neohrabané tápání po vypínači jako by se vysmívalo její zranitelnosti.

Teď se noc stala jejím útočištěm.

Den patřil činům. Organizovat a přeorganizovávat. Balamtit. Vypořádávat se s Wyattovými záchvaty vzteku a jeho odporem k zelenině, oblékání, utírání zadečku. Vyjednávat. *Ano, můžeš si pohrát s maminčinou pinzetou, když slíbíš, že si půjdeš zdřímnout. Jistě, můžeš se polepit leukoplastí, ale jen když sníš brokolici.*

Dny na Nicole kladly vysoké nároky. Musela Wyatta odvážet do školky (následuje dvouhodinový oddech, který sotva stačí na osprchování a úklid bytu), odvádět na karate, hodiny bubnování pro batolata a na hraní ke známým. Každý kontakt hrozil možností konfliktu – s dalšími matkami, mezi Wyattem a ostatními dětmi a pochopitelně s jejím vlastním synem. I když Nicole věděla, že život s jedním zdravým (zaklepat na dřevo) dítětem je relativně snadný (co by měly říkat ty zbožné ženy, které zahlédla ve vlaku se sedmi dětmi v závěsu?), často měla pocit, jako by i ty nejjednodušší úkoly byly zkouškou, zda je opravdu dobrou matkou.

Koncem dlouhého dne, když se konečně z práce vracel Josh, slyšela ve svém hlase onen tón (manžel si na její tón pořád stěžoval) – ubohé zoufalství. Jako by byla chudičkou matkou z třetího světa a její dítě sužovaly nemoci. Jako by se musela potulovat po ulicích, žebrat a prodávat se, aby měla čím naplnit nafouklá břicha svých dětí. Jako by právě ona, nesmírně privilegovaná americká žena v domácnosti, zrovna jen taktak unikla katastrofě. Pomyslela si ovšem, že přesně taková je a právě tak se cítí.

Sotva se vrátili z hřiště – Wyatt stále trucoval po pádu z houpačky: „Mami, ublížilas mi,“ prohlásil –, Nicole už toužila po noci. V pozdním odpoledni na konci léta ovšem okny

dovnitř proudilo pořád dost světla. Josh bude doma až za tři hodiny.

Jako obvykle si s Wyattem oba vysvlékli oblečení a zůstali jen ve spodním prádle (nikdy nevíte, kde můžete natrefit na štěnici). Ohřála vakuovanou pečení z obchodu Trader Joe's a bezhlesně přezpívala celé Raffiho album, což Wyatta rozesmálo, takže si konečně přestal stěžovat na své bebínko a roztržené kalhoty na karate.

Nicole se zapřísáhla, že se nepřipojí na internet, nebude na Googlu hledat „Web Bot předpověď konce světa“, nebude znovu pročítat varování na *mestskamama.com*.

Chvíli nato už se přihlásila, přidala pár neškodných dotazů na alternativní školy v sousedství (*nejlepší Montessori na Cobble Hill? Dík!*), změnu pediatra (*Ordinace dr. Zimmermana páchne po zvracích!*) a požádala o radu ohledně dobrého ručního vysavače. Následně na svém notebooku vytrvale klikala na tlačítko Obnovit a napjatě čekala, až někdo odpoví na její nový komentář nazvaný: *Jsou zvěsti o konci světa podložené??* Poté dodala ve snaze shodit sama sebe: *Neurotickou matku děsí, že by mohl svět o tomto víkendu skončit.*

Pochopitelně se objevily výsměšné reakce jako *vzpamatuj se, sestro* a *ach Bože, to je zas vyplašená matka* (dovedla si živě představit, jak při tom pisatel obrátil oči v sloup) a *sžiravé rychle uháněj do supermarketu a udělej si zásoby, ty pitomá káčo*, ovšem objevily se i komentáře vyděšené stejně jako její – *sakra, možná bych měla odjet k mámě do Jersey a nejdřív prasečí chřipka, a teď tohle?* Náznak strachu u jiné anonymní matky Nicolině myslí stačil, takže se ho chopila, převalovala ho a spřádala plány, dokud se neobjevil jasný ob-

rázek budoucnosti. Vyprázdňené supermarkety. Rabování. Nemoci. Konec.

Jakmile ji to napadlo, připadala si jako blázen – *konec všech dnů*. Jako by byla nějaký horlivý evangelík nebo patřila k lidem, kteří věří mayským předpovědím, že roku 2012 nastane konec světa. O *konci* se ovšem mluvilo všude. Armageddon. Apokalypsa. Povodeň. Tsunami. Hořící asteroid. Dokonce i ty nejrozumnější zprávy na veřejnoprávním rádiu, jež (na Joshovo rázné doporučení) poslouchala jako jediné, tvrdily, že nevyhnutelně nadejde nedostatek vody a potravin. Navzdory omezenému sledování zpráv ovšem Nicole nemohly uniknout palcové titulky na stojanu před obchodem se smíšeným zbožím ani úryvky hlavních zpráv ve frontě v pizzerii. Reklamy nalepené na stěnách v metru ohlašovaly nové apokalyptické filmy – mor, zombie, asteroid, zemětřesení, požáry a/nebo doba ledová. Regály knihkupectví plnily romány odehrávající se v utopických krajinách. Výskyt autismu strmě stoupá, ozonová vrstva se tenčí a kvůli obsahu rtuti už si člověk nemůže dát tuňákový sendvič. Svět je jeden velký chlívěk a nelze popírat, že lidé jsou zděšení.

I přesto, že navenek působila nenuceně (někteří přátelé o ní dokonce říkali, že je bezstarostná), Nicole po Wyattově narození, kdy se znásobilo vše, co měla *v sázce*, pochopila, že příšerné věci – čarodějnice a umolousaní chlapi z nočních můr jejího dětství – se skutečně vyskytují, a to dokonce za bílého dne. Letadlo, kdysi nevinný pohled, mohlo jednoho krásného rána doslova rozříznout oblohu. Párek psychopatů si o polední přestávce vezme za rukojmí studenty střední školy. Můžete, ano, právě *vy*, dostat dopis obalený bílým práškem. Bůhvíjaká duševně vyšinutá osoba vás strčí do ko-

lejiště před přijíždějící vlak metra. A co ta žena, která šla po West Side na procházku se psem a zemřela po zásahu elektrickým proudem, když šlápla na zdánlivě neškodný poklop?

Spalničky na Park Slope. Příušnice v Midwoodu. A mizějící včely.

Před léty na vysoké škole se o umírajících včelách mluvilo na večírcích, když si podávali joint a vše probírali s neuctivostí mládí. Teď, mnohem později, si Nicole o včely nepřestávala dělat starosti. A také o mnoho jiných záležitostí.

Na Long Islandu bude bezpečněji, ne? Věděla, že myšlenka na útěk z města je směšná. Jen kvůli předpovědi počítačů? Proto ji přehodnotila. *Bude fajn vypadnout.* Ano, to už je lepší. Využít domku na pláži, když jsou rodiče na Floridě. Odpočinout si od horka, které na konci léta sálalo z chodníků, nad nimiž se po západu slunce hemžili švábi. Užít si poslední víkend u moře, než léto oficiálně skončí. A herní kroužek jí bude vděčný.

Už tři roky, Nicole, tři další matky a jeden otec v domácnosti na střídačku v pátek odpoledne hostili herní skupinku. Nikdy nechybělo víno a sýr pro rodiče ani kreky ve tvaru rybiček a krabičky džusu pro děťátka, kterým už je najednou mezi třemi a čtyřmi lety. Děti spolu vyrůstaly, dělaly první krůčky a žvatlaly první slůvka. Už kvůli nim musí dodržet svůj slib víkendu na pláži.

Nicole zvedla telefon a našukala zprávu:

Ahoj! Doufam, ze se vsichni uvidime zitra na Zlatem pobrezí!
Predpoved: slunecne dny & vetrne noci. Pro male mame bazenek, nafukovaci hracky & babovicky!

Vezmete si svetry k taboraku na plazi! Cekaji vas mojita...
xxxxoo Nicole

Pak text odeslala celé skupince: Leigh (mámě Chase a Charlotte), Ripovi (Hankovu tátovi), Susanně (mámě dvojčat Dashe a Leviho) a po krátkém zamyšlení dokonce i Tiffany (mámě Harper), která byla poněkud náročná a neustále měla s některým z rodičů všelijaké spory.

Nicole Wyattovi prostřela večeři (vepřové nakrájené na úhledné kostičky a dušenou brokolici), zastavila *Kouzelnou školku* a vytrhla tak syna z transu u iPadu.

„Nezapomeň si dávat do pusy,“ zarecitovala, „jinak ti to budu muset vypnout.“

„Jasně,“ odpověděl Wyatt a civěl na obrazovku iPadu. Čekal, až se znovu objeví muž oblečený jako chlapec.

„Maminka jde do koupelny, ano?“

Zamkla se v koupelně, srolovala ručník a nacpala ho pod dveře.

Ventilace.

Otevřít okno.

Slyšela přes zeď, jak si Wyatt prozpěvuje s dětinským chlapem v televizi a nadšeně trylkuje o tom, jaká je radost čistit si zoubky. *Ať se třpytí! Ať se lesknou!*

Postavila na umyvadlo skleněnou dýmku (koupila ji na nezávislém festivalu *Lollapalooza* před téměř dvaceti lety) a ze srolovaných ponožek schovaných v krabici tamponů pod umyvadlem vytáhla malou fialovou plastovou krabičku. Typickou pro jejího dodavatele trávy.

Otevírání umělohmotné fialové krabičky tvořilo součást rituálu. Sladkokyselý zápach jí připomínal vůni staré dobré špíny pod dětskými nehty za letního odpoledne.

Zachytila v zrcadle svůj obraz. Marihuanu měla u nosu

a rezavé vlasy se jí leskly, jako by je posypala moučkovým cukrem. Kdyby byla někým jiným, jistě by se při pohledu na dospělou ženu, která se s takovou obřadností chystá zhulit, srdečně zasmála. Matka. Pětatřicetiletá žena se schovává ve vlastní koupelně.

Nacpala hlavičku dýmky nadýchanými zelenými poupátky, a než zapálila, podala si ještě jednu pomůcku, vynález, na který si vzpomněla z univerzitních dob a trvalo jen pár minut, než ho vyrobila. Šlo o kartonovou trubičku z role papírových utěrek, která měla jeden konec přelepený vonným ubrouskem do sušičky.

První potáhnutí. Skleněný náústek cinkne o zuby. Horký kouř jí škrábe v hrdle. Plní plíce. Rázem se cítila v bezpečí, jako by jí tělo říkalo: „No, dobře. To je ono, Nicole. Dob. Ře.“

Nicole vyfoukla kouř přes kartonovou roličku a koupelna zavoněla čerstvě vypraným prádlem.

Potahovala zlehka. *Vlastně jen ochutnávám*, ujišťovala se. Ostatně co na tom záleží, když to lehké bařání zahání starosti, které ji dennodenně otravují. Představovala si, jak jí kouř zakroucenými prsty masíruje ramena, krk, čelist i mozek a rozdává jí potřebný klid, ovšem bez otravných vedlejších účinků Zoloftu, který začala brát krátce po Wyattově narození.

Než vytočila číslo dealerova pageru, byla nesmírně nervózní – kontakt byl dárkem od jejího kadeřníka. Nicole měla lepicí lísteček s číslem schovaný, až nakonec před třemi měsíci vysadila Zoloft a celý její organismus jako nějaký virus zaplavila úzkost. Pak zavolala. Když otvírala poslíčkovi s batohem plným fialových plastových krabiček nacpaných chomáči svěžích poupat, trásly se jí ruce.

Ještě pět potáhnutí, po každém následovalo rozstříknutí

fíkového osvěžovače vzduchu, který jí doporučil akupunkturista. Pět bylo její šťastné číslo. Připomínalo jí člověka, který má po každém boku další dva. Je chráněný.

Nicole byla uvolněná. Měla pocit, že ostré hrany života se zaoblily, změkly, někdo je překryl plastovými chrániči, které sama přilepila na rohy konferenčního stolku po Wyattově narození. Z bezpečnostních důvodů.

S prémiovou načervenalou marihuanou (85 dolarů za 7 gramů) se Nicole zdálo, že je v *pohodě*, že zvládne cokoli. Během pár hodin trávou vyvolaného klidu si začínala myslet, že by snad mohla dokončit román, na němž pracuje už šest let, třeba by mohla být lepší matkou i manželkou a možná, ale opravdu jenom možná, nebrat žádné léky. Josh trval na tom, aby užívala Zoloft, přestože se mu snažila vysvětlit, jak netečná a zpomalená si po něm připadá. Když ho vysadila, raději o tom manželovi neřekla.

V životě před Wyattem a Zolofem používala v rozhovoru nejčastěji přídavná jména „úžasné“ a „skvělé“. Po Wyattově narození se u ní projevilo cosi, čemu jejich dětský lékař říkal „baby blues“ (kdykoli ten výraz vyslovil, měla chuť ho praštit), a tak si nechala předepsat Zoloft a cítila se oploštělá, jako by se proměnila v některou z těch bezkrevných šablonovitých románových postav, proti nimž tolik brojila na svých kurzech kreativního psaní pro vysokoškoláky. Kam se poděly výkyvy nálad, útlumy a nadšení, díky kterým je život tak pestrý a zajímavý? Kam zmizela její podstata?

Nemohla psát, nesnesla dokonce ani četbu ničeho náročnějšího než průměrného thrilleru. Proč si číst, když se dá těch pár hodin mezi okamžikem, kdy Wyatt usne, a chvílí, kdy ji dostihne vyčerpání, prosedět před televizí?

Svému psychiatru dr. Greenbaumovi svěřila, že po Zolofu jí připadá, že *na ničem nesejde*. Doktor jí (se shovívavým pousmáním) sdělil, že taková zlatá střední cesta je nejzdravější. Navrhl, aby zkoušela postupně ubírat po pěti miligramech léku, až najde ideální střed mezi úzkostí a útlumem. Snižování dávky ovšem působilo jako droga samo o sobě. S každým snížením Nicole cítila, jak se jí zvedá nálada (a to rozhodně nemívala ve zvyku používat otřepané fráze).

Před čtyřmi měsíci, kdy vrcholila panika ohledně prasečí chřipky, skončila s psychoterapií. Nikomu nezavolala ani nemailovala. Bez vyslechnutí mazala zprávy, které jí dr. Greenbaum nechával na záznamníku, což v ní vzbudilo příjemně osvěžující vzrušení. Nemusí už poslouchat své nesympatické já, jak na sezení odříkává všechna *co kdyby*, jež se mu honí hlavou. *Co když je u Wyatta bolení v krku prvním příznakem H1N1? Co kdyby teroristé vyhodili do vzduchu Joshovo metro? Co když je ta boulička na krku rakovina?*

Myšlení se jí spravilo, když byla na 25 miligramech Zolofu denně. Najednou bylo brilantní, dokonce geniální! Křišťálově čisté vzpomínky (na první polibek), fantazie (nápad na příští román), všímavost (ach, kolik lidí jenom pořád touží po něčem, co nemají).

Ahoj, kde jsi bylo? Myšlení se neztratilo, jenom se schovalo pod huňatou dekou Zolofu, Wyattovým kňouráním, přihlouplými zvuky, které stále dokola vydávaly jeho hračky, a jejím vlastním hlasem, jak neustále vybízela Wyatta: *Použij slova, miláčku. Použij slova.*

Rozhodla se, že s medikací skončí, a navzdory následujícím bouřlivým měsícům, kdy si Josh stěžoval, že je nevyrov-

naná, nevyzpytatelná a nestálá – samá slova s negativní předponou –, si stála na svém.

Pochopitelně s malou pomocí fialových plastových krabiček, které jí dodávali každý týden.

•

První textovka přišla od matky dvojčat Susanny, jíž rodiče ve skupince (pochopitelně láskyplně) říkali *lesbická máma*. Nicole si pomyslela, že srdečná Susanna s červenými líčky by v jiném životě byla dokonalou předměstskou mámou v domácnosti, a to přestože její partnerka Allie, jakási vizuální umělkyně, byla jejím dokonalým protikladem – bledá a nebezpečně štíhlá, nosila černé roláky a černé upnuté džíny. Allie Nicole připomínala spolužáky, kteří vyznávali gotický styl a ploužili se chodbami střední školy jako zombie.

Susanna:

Budeme tam. Dve mamky a dve priserky dorazi kolem 5! Az do toho prastime!

Nicole:

gratuluju!!! stesti, ze z tebe Allie konecne udela pocestnou zenu.;) tak zitra!

Telefon zavibroval dalšími dvěma zprávami.

První byla od Leigh, usedlé debutantky a modrooké blondýny, jejíž štíhlá postava působila šik bez ohledu na to, co si na sebe navlékla. Levná konfekce z Old Navy, bílé džíny,

vodorovné pruhy, dokonce pastelové barvy – na Leigh vypadalo všechno jako od návrháře. Nicole vždycky připadalo, že má v sobě Leigh něco z Grace Kellyové, ovšem byla by to Grace Kellyová trpící zácpou.

Leigh:

Díky, Nicole. Tesim se.

SMS od Ripa, jediného otce ve skupince, brzy následovala:

ho-ho! přivezeme tequillu. dame si bodyshot!!

Nicole s jistotou věděla, že Rip se objeví ve své uniformě sestávající z odrbaných kapsáčů a vybledlého trika, na rozčuchaných kudrnách naražený slamák. Ripův vzhled otce-nezávisláka byl roztomilý, všechno oblečení jistě pečlivě vybral tak, aby to *nevypadalo*, že je pečlivě vybráno. Ovšem vždycky, když si Nicole pomyslela, že v Ripovi zahlédla jiskřičku přitažlivosti, ihned ji uhasil nějakou tupě misogynickou poznámkou nebo tím, že se příliš často a se zbytečnou vervou označoval za feministu či udělal bezohlednou chybu, například přišel na herní skupinku bez ponožek (ve všech jejich domovech se vždy dodržovalo pravidlo, že se budou zouvat), takže museli celé odpoledne civět na chlupaté klouby jeho prstů.

Jako poslední dorazila zpráva od Tiffany. Tiffany byla ve skupině za divošku a dobře věděla, jak využít svých dokonalých křivek a narezlých, do pasu dlouhých vlasů.

Tiffany:

ach drahoušku. poklid na plazi zni bozsky. jsi na nas TAK hodna.

•

Konečně se setmělo. Posledních deset nebo patnáct minut před Joshovým příchodem patřilo k Nicoliným nejoblíbenějším chvílím, a ačkoli věděla, že to není správné, právě tehdy, při vědomí, že den – a její směna – už brzy skončí, měla Wyatta nejraději.

Už teď mi chybí, pomyslela si, zatímco se nakláněla nad svého chlapečka. Oči měl přilepené k iPadu, kde se po obrazovce proháněl Blesk McQueen.

„Líbí se mi, když jsi v klidu,“ zašeptala a poklekla tak blízko vedle něj, že viděla, jak se mu s každým dechem zvedá hrudník a nafukuje břicho. „To je báseň od Pabla Nerudy. Dala jsem ji jednomu chlapci na střední. Své úplně první lásce.“

Cítila se trapně jako herečka, ale pokračovala: „Zlomil mi srdce.“

Předklonila se, až měla nos a rty jen kousíček od Wyattovy tváře. Začínala s touto hrou, aby zjistila, jak moc se může přiblížit, než ji odstrčí. Hošík na ni zašilhal přes nos a pronesl: „Seš pěkná holka, mami.“

Dobře věděl, že ji tím vždy rozesměje, a Nicole tušila, že jen chce, aby mu dovolila koukat se ještě na televizi.

„Mmm,“ zareagovala. „Po koupání vždycky krásně voníš, jako mléčný koktejl.“

„Ještě jednu pohádku, mami? Prosím!“

„Jistě. Jenom jednu, než se tatínek vrátí domů.“

Pohladila synka po tváři hebké jako ouško koťátka.

„Maminka se o tebe postará, broučku. Nikdy nedovolí, aby ti někdo ublížil. Slibuju.“

„Dobře, mami,“ odpověděl a odstrčil ji. „Můžu se dívat na *Spidermana*?“

část 1
pátek

rozbití tábora

allie

Allie říkala hernímu kroužku Mateřský tábor. V časech, kdy byly novopečenými matkami, kdy dělaly všelijaké kejkle s čipernými dvojčaty, která Susanna porodila, a černé oblečení, uniformu městských umělců, jim neustále krášlily skvrny od zvratků a hlenů, se tomu Susanna smála. V poslední době však Alliiny vtípky zněly dokonce i jí samé jako rýpání nezúčastněného pozorovatele. Životní naladění *my proti nim* se změnilo na *Allie versus Susanna*.

Byly na cestě už více než hodinu, Levi a Dash spali vzadu v sedačkách a mapa v Alliině telefonu je nabádala sjet z hlavní silnice. Susanna zatočila na dlážděnou vyvýšenou cestu, na niž dorážely větrem hnané vlny Longislandského zálivu. Úzkou silnici lemovaly stromy se sukovitými větvemi vybělenými sláným větrem.

„Neříkalas, že je ten plážový domek tak daleko,“ poznamenala Allie. Slunce se odráželo od vodní hladiny a útočilo na její zrak. Vmáčkla se do sedadla spolujezdce a přetáhla si přes hlavu kapuci černého svetříku.

Byla vzhůru větší část noci a dělala barvové korekce fotky, kterou vytvořila pro titulní stranu jakéhosi dánského magazínu. Pak se Levi, náročnější z chlapců, vzbudil ve čtyři a přišoural se do jejich pokoje. Husté, medově zbarvené vlásky mu padaly do očí. Žadonil, aby směl k Susanně a Allii do postele, až Susanna povolila. Není to ostatně poprvé, pomyslela si Allie, že Susanna rozmazluje dvojče, které se jí více podobá. Susanna i Levi vypadali jako ovčáci ze švýcarských hor, už by stačilo jen zajódlovat. Dash, drobnější z dvojčat, se vyvedl po Allii, nebo možná po dárci spermatu, kterého si vybraly, protože se vzhledově podobal Alliině bratru. Rovné hnědé vlasy a tak bledá kůže, že byly vidět zelené žilky křižující se na spáncích.

„Jé,“ vyjekla Susanna, „to je krása! Nezastavíme? Podívej, tady můžeme zaparkovat a dívat se na vodu.“

„Počkej, co kluci?“ zasáhla Allie. „Jestli zastavíme, probudí se.“

Když oba chlapci zároveň v Queensu usnuli, bylo to jako dar seslaný z nebe. Stejně jako většina umělců, filmařů a designérů, kteří spolu s ní a Susannou patřili k manhattanské elitě, byla i Allie ateistka, ale přesto si říkala, že by z tohoto požehnání měly vymáčkout co nejvíc.

„Prosím,“ žádala Allie tiše, „miláčku, jedme dál. Potřebuju čurat a hlavu mám jako střep.“

Susanna mlčky přidala plyn a břicho vzduté osmiměsíčním těhotenstvím narazilo do volantu. Podle Susanniny zatuhlé čelisti Allie poznala, že zase pronesla něco nevhodného.

„Možná potřebuje čurat spíš ta těhotná, co ti nosí dítě,“ prohlásila Susanna, podle Allie se vztekem a vznětlivostí ženy v posledním trimestru.

„Promiň,“ omlouvala se Allie. „Bylo to sobecké.“

Nemohla si pomoci a dodala: „Ale víš, není to soutěž.“ Dobře věděla, že tím pro Susannu negovala předchozí omluvu, ovšem partnerčin tón, který naznačoval „hodně mi toho dlužíš“ a Susanna ho s blízcím se koncem svého těhotenství užívala stále častěji, ji popuzoval.

Nášeho těhotenství, opravila se Allie v duchu, ačkoli vše raději nazývala „výměnou vajíčka“. Zjistila, že když chce popsat jejich situaci bezdětným přátelům, kteří žijí ve světě ničím neomezované a neřízené tvořivosti a jež potkávala na těch pár vernisážích v SoHo, kam se v posledních dnech dostala, nejlépe funguje zlehčování.

Má žena Susanna nosí mé vajíčko oplodněné spermatem otce našich dvojčat neboli našeho nejlepšího homosexuálního přítele. Pam pa dam! Jako nějaký slogan.

Někteří z těchto přátel, stejně jako Allie, Susannu učili, když byla ještě studentkou na Parsonsově škole designu, a ti Allii s oblibou škádlili. *Zbouchla jsi svou studentku, co?* Allie se vždycky pouсмála a vybavila si tu druhou Susannu – Susie, jak opravila Allii (profesorku Strongovou) onoho prvního dne ve třídě před víc než deseti lety.

Oblý evropský kombík (Susanna chtěla dokonce dodávku, ale Allie se vzepřela) se sunul po cestě, která byla samá zatáčka. Závojem listí, kde už se objevovaly záblesky podzimní zlaté barvy, probleskovalo slunce a Allie si představila, že maluje v ateliéru a míchá barvy, dokud nenajde dokonalý zlatozelený odstín, jenž by se rozvíjel jako hedvábné stuhy nad jejich hlavami. Horká káva, Lou Reed, cigareta bez výčitek svědomí. Představy se ovšem rozplynuly, hned jak Susanna začala mluvit o svém novém podniku, franšízové půjčovně kočárků *Drobečci na cestách!*^m.

Když Allie poprvé uslyšela název franšízy, zareagovala opět impulzivně.

„Uvědomuješ si, lásko, že nějací zbohatlíci by si mohli ten podnik s kočárky splést s kočovnou striptýzovou show? Chápeš, ne? Drobečci na cestách?“

Vyhrnula si šedivé tílko (od vysoké školy, kdy se přiznala k lesbické orientaci, nenosila podprsenku) a rozhoupala svá malá prsa.

Susanna prohlásila, že to není legrační, ovšem když Allie zopakovala vtip (bez svlékání) na večeri s přáteli z umělecké branže, Susanna se smála nejhlasitěji.

Od chvíle, kdy do jejich života vstoupili *Drobečci na cestách!*, očekávalo se od Allie, že bude Dashe a Leviho hlídat o víkendech, kdy Susanna scházela v jejich družstevním domě do sklepa zastavěného monstrózními dvojkočárky a kupy autosedáček, které pronajímala zoufalým brooklynským rodičům. Susanna trávila celé hodiny opravami duší, seřizováním os a drhnutím dětských zádržných systémů – právě tato slova používala, když sedačky popisovala do telefonu nějakému zákazníkovi. Allie dostala děti *na starost* (v posledních dnech Susannin oblíbený výraz), a jakmile chlapci při hře nevyhnutelně začali demolovat zařízení, pustila jim film určený pro starší, třeba *Spidermana* nebo *Iron Mana*, takže je hrůza přikovala na místa. Sotva pak zaslechla zavržení schodů, okamžitě vypnula televizi a významně na chlapce zamrkala. Nato se ze sklepa vynořila Susanna s vlasy zkroucenými potem, hnětla si rukama kříž a čím dál víc vypouklé břicho jí trčelo dopředu. Allie si byla jistá, že většina pracujících rodičů také používá tajný trik s televizí, jakmile se jejich pečující partneři vzdálí.

Projeli kolem vstupu do bujně zarostlého národního parku. Allie si pomyslela, že jsou kdesi uprostřed pustiny a že se zcvokne, pokud bude v domku na pláži mizerné bezdrátové připojení. Agent se pokouší prodat její nejnovější fotografickou knihu, za pár hodin je uzávěrka dánské titulní strany a také má vést panelovou diskusi na nadcházejícím Podzimním sympoziu Školy designu.

„Už jsem ti říkala, že jsem objevila dvojkočárek značky Phil & Ted?“ zeptala se Susanna tak vzrušeně, až to Allii zarazilo.

„To je bezva,“ opáčila s předstíraným nadšením.

Zazvonil jí telefon. My o vlku... Zpráva od agenta – kšeft s focením komediantek pro časopis. *Super*, našukala.

„To není jenom bezva, to je vážně skvělé,“ prohlásila Susanna, a ačkoli Allie slyšela rostoucí podráždění v jejím hlasu, psala dál. *Za kolik?*

„Nemohla bys přestat a poslouchat mě?“ zeptala se Susanna. „Prosím. Vzpomínáš, cos mi slíbila? Kontrolu e-mailů, textovky a tweetování tehle víkend omezíme, platí?“

„Promiň, je to pracovní,“ odpověděla Allie a nacpala telefon do zadní kapsy upnutých černých džínů.

„Když budeš pořád nosit mobil na těle, dostaneš rakovinu,“ upozornila ji Susanna. „Copak jsi nečetla ten článek, co jsem ti přeposlala? To nejsou jen moje řeči, je to vědecky podložené.“

Allie švihla mobil na palubní desku, až zarachotil o přední sklo. Obě ženy zadržely dech a vrhly pohled po chlapcích na zadním sedadle. Pak se sdíleným obavám pousmály.

„To jsme ale slípky,“ zašeptala Allie.

Natáhla se a stiskla Susanně ruku. Susannina tvář se s kaž-

dým týdnem zaoblovala a měsíc před plánovaným císařským řezem vypadala mladší, nosík posetý letními pihami a líčka jako holka krev a mlíko. Při pohledu na zeleň a bujnou trávu kolem cesty Allie na okamžik pocítila mocnou touhu. Představovala si, jak dívčí Susanna (bez vytrčeného břicha) leží natažená na orosené trávě a boky se vzpíná k jejímu obličejí. Právě se chystala zanořit prsty pod Susanninu tenkou mateřskou sukni, když tu partnerka promluvila.

„Peníze navíc z *Drobečků na cestách!* potřebujeme na adopční poplatky.“

„Já vím,“ povzdechla si Allie.

Susanna Allii pořád připomínala, že až se miminko narodí, bude je muset adoptovat, jako by ovšem ve skutečnosti naznačovala: *Jasně, je to tvoje vajíčko, ale pořád moje dítě.*

„A taky by sis mohla vzít volno,“ dodala Susanna, a zatímco čekala na odpověď, Allie na sobě cítila její pátravý pohled.

Tak o *tom* nehodlá znovu mluvit. Nemůže si vzít volno víc než dva týdny a to je poslední slovo.

Vymanila svou dlaň ze Susanniny.

„Máš ruce jako šílený minižehličky,“ poznamenala.

Teplota těla těhotné ženy stoupá několik desetín stupně nad normál, vybavila si. Odpověď na jednu z často kladených otázek, o něž se s ní Susanna denně dělila.

„Vím, že ti ten podnik s kočárky připadá příšerně nudný,“ poznamenala Susanna.

„Ty nejsi nudná,“ namítla Allie s povzdechem.

„Neříkala jsem, že *já* jsem nudná,“ opáčila Susanna.

Allie měla pocit, že zaslechla tiché rozhořčené *aha*. Jako *aha, tak tohle si o mně myslíš.*

„Jsem ráda, že máš kromě péče o kluky na práci ještě něco,“ pokračovala Allie ve snaze vylepšit jí náladu. „Možná bys mohla peníze z pronájmu kočárků šetřit na paní na hlídání. Potom,“ zarazila se a dodávala si odvahy, „by ses mohla vrátit zpátky k umění.“

Susanna povzdechla. „Mým uměním jsou teď kluci. Na sobectví mám zbytek života.“

Allie cítila, že Susanna odvrátila pohled od cesty k její tváři.

„Navíc,“ dodala Susanna už vlídněji, „si nemyslím, že v téhle rodině je místo pro dvě umělkyně.“

Allie zírala před sebe. Nehodlala na tyhle pasivně agresivní kraviny reagovat.

Susanna se naklonila nad volant a vzhlédla k nebi, které se mezi korunami stromů rýsovalo jako dokonalá modrá průrva.

„Tady je ale *vážně* krásně. Vidí?“

Allie nechala sluneční brýle sklouznout z nosu, na okamžik dokázala zapomenout, že Susannina otázka je ve skutečnosti zkouškou, a vnímala jenom tu okolní nádheru. Vlny s bílými hřebeny si neúnavně pohazovaly náplavovým dřívím – jako by výjev čekal, až ho Allie zachytí na zesvětlenou černobílou fotku. Baldachýn listoví se mihotal jako zašlý bronz, nebesa měla blankytně modrou barvu přesně v odstínu, který si přivezly z Benátek v životě před dětmi, a slunce zase zářilo žlutí, jakou jim v Sedoně ručně namíchala unavená navažská stařena. Na tahle místa se znovu hned tak nedostanou, dokud kluci nevyrostou, dokud se péče o to nové dítě – *mé* dítě, připomněla si – nebude dát snadno zvládat. Pomyšlení na špinavé pleny, rýmičky, zdržení kvůli

výbuchům vzteku a svobodu v nedohlednu Allii najednou vyčerpalo.

„Mohly bychom se sem přestěhovat,“ pronesla Susanna.

Allie věděla, že tahle poznámka chtěla od Susanny odvahy, neboť jestliže se o něčem neustále dohadovaly, byla to právě diskuse město versus předměstí.

„Do města je to kousek,“ pokračovala Susanna, „dívala jsem se na internet. Jezdí tam přímý vlak, na nádraží Penn Station je za tři čtvrtě hodiny.“

„Je tu pěkně,“ přiznala Allie. Byla příliš unavená a nechtěla se pouštět do obvyklých argumentů. „Jednou možná.“

„Nebudeme přece čekat, až kluci příliš vyrostou! Mohli by si na život ve městě zvyknout. Levi se rozpláče, když vidí komára!“ Susanna se zasmála, ovšem Allie zaslechla falešný podtón.

„Levi se rozpláče kvůli všemu.“ Allie pochopila, že promluvila příliš nahlas, protože Susanna se ohlédla přes rameno.

„Musíš trošku přemýšlet,“ upozornila ji. „Mohl tě slyšet.“

Allie často zapomínala, že kluci už vyrostli, že poslouchají, učí se, opakují, že je možné zranit jejich city. Už to nejsou batolata podobná neandrtálcům a imunní vůči hrozbám či vyjednávání. Susanna Allii poučila, že *upřímnost* je někdy až příliš *upřímná*.

„Co se ti dneska ráno nejvíc líbilo?“ zeptala se Allie.

„Hezký únik od tématu,“ pošádlila ji Susanna. „Myslíš, že tě ještě neznám?“ Usmívala se ovšem, natáhla se, stiskla Allii dlaň a přitáhla si její prsty ke svým krásně vykrojeným rtům.

Levi má stejná ústa, pomyslela si Allie. Susanně i Levimu

se při pláči chvěl horní ret. Když je to ráno na radnici soudce prohlásil za právoplatně oddané, Susannin ret se začal třást, načež Allii objala kolem krku a mohutným břichem se tiskla k její bránici. Allie na chvíli nemohla dýchat, poté ji ale zaplavila ona pro Susannu typická nasládlá vůně, již milovala už deset let. Jako čerstvě rozkvetlá mandloň.

Allie nebyla zastánkyní citových projevů na veřejnosti, a tak si musela celý den připomínat: *Drž Susannu za ruku.* Z radnice zamířily do restaurace, kde si daly pozdní snídani se svým nejlepším přítelem a milovaným dárcem spermatu Erikem. Chlapci měli na sobě sladěné proužkované oblečky, které pro ně vybrala Susanna (Allie navrhovala sáčka a obtažené džíny). *Polib ji. Řekni jí, že ji miluješ.* Allii se přičilo, že si to musí připomínat, ale jak Susanně mnohokrát zdůraznila, jiná už nebude. V takovém prostředí vyrostla. O svátcích se Susannina rodina vítala polibky na rty, zatímco Allii ani jejímu bratrovi otec nikdy neřekl, že je má rád, a nejspíš by to ani *nedokázal*. Jako děti si z něj dělali legraci a volali: „Máme tě rádi, tati! Máme tě rádi, tati!“, dokud na ně nezakřičel, aby *přestali*.

„Dobře, tak začnu já,“ spustila Allie s hlubokým výdechem, jako by chtěla vyčistit vzduch. „Mně se nejvíc líbilo, jak vypadala v těch upjatých mateřských šatech od Diane Von Furstenburg.“

Susanna se usmála a Allii se zdálo, že trochu povolila sevržení volantu.

„Díky, že sis připnula tu kytku,“ ocenila. „Vím, žes ji nechtěla.“

Eric, kterému kluci říkali tati, byl milovník všeho krásného, pořádal dokonalé večírky a ve své garsonce v Chelsea měl vždycky jednu nebo dvě vázy s řezanými květy, a tak je

překvapil kyticí bílých kal pro Susannu a korsází z jediné bílé lilie, kterou si Allie měla připnout na klopou.

„Kvůli tobě, lásko, si kytku připnu kamkoli,“ zareagovala Allie.

Přejela dlaní po Susannině břiše – její prsty s okousanými nehty působily na zahalené polokouli jako ručka dítěte.

„Jak se má naše holčička?“ zeptala se Allie.

„Ale ne, nezačínej zas,“ opáčila Susanna a pomalu zavrtěla hlavou, jako by byla Allie neposlušné děcko, které se neumí chovat.

„Obě přece dobře víme,“ pokračovala Allie, „že i ty by sis přála holčičku.“

„Mně je to vážně jedno, hlavně aby bylo miminko zdravé.“

S tím, že si pohlaví dítěte nechají jako překvapení, přišla Susanna a Allie s tím byla srozuměna, ovšem ta partnerčina předstíraná lhostejnost, zda bude mít dítě penis, nebo vaginu, jí připadala přehnaně svatouškovská.

„Krajkové ponožtičky,“ vrkala Allie, jako když škádli-la některé z dvojčat. „Culíčky s růžovou mašlí a ty bachraté spodárky, co jim trčí zpod šatiček. Jak se jim říká?“

„Bombardáčky?“ zasmála se Susanna a Allii se ulevilo, že se konečně uvolnila.

Nato sebou Susanna trhla a hlasitě si odříhla.

„Dobrý? Nechceš zastavit?“ zajímala se Allie.

„Jsem v pohodě,“ ujistila ji Susanna s pomalým výdechem.

Urputně si čichala k zápěstí, na jehož vnitřní stranu si nakapala vonný olejíček, který jí pomáhal bojovat s průvodním jevem těhotenství, jemuž říkala „nadpozemský čich“.

„Budeš zvracet?“

„Dobrý,“ zamumlala Susanna, která ztěžka dýchala přes zápěstí nacpané až pod nosní dírky. „Jenom,“ zarazila se a přivoněla, „nemluv.“

Allie věděla, že by měla něco říct, pár vlídných slov, aby pomohla snížit Susannin krevní tlak a zmírnit reflux. Nemohla by předstírat – kvůli Susanně, kvůli dítěti –, že si *opravdu* na pobřeží koupí dům se čtyřmi ložnicemi, po němž Susanna každý víkend pátrá v realitní příloze novin, že si do zahrádky zasadí bylinky, kvůli chlapcům oplotí rozlehlý dvůr a zrenovují chatičku v zadní části pozemku? *Voilà!* Sdílený ateliér pro dvě ženy. Možná by mohly adoptovat i psa. Netouží snad Dash po zvířátku?

Ne, Allie nedokázala lhát navzdory tomu, že Susanna ztěžka dýchala a záda měla poraženecky shrbená – záda, jež Allie malovala, fotila, a dokonce i modelovala z hlíny, když byla samý sval a kost, když pro ni napjaté šlachy Susannina krku představovaly krásu, umění, mládí, sex i lásku.

Věděla, že je v její moci udělat Susannu šťastnou, možná i znovu krásnou, ale nedokázala potlačit vlastní vztek, že nemíří na východ do penzionu v Hamptons, jen ony dvě na líbánky, které by strávily v posteli. Na nočním stolku by se povalovaly prázdné skořápky z ústřic a papírky od čokoládových bonbonů, okna by se otevírala se skřípotem a vpustila dovnitř solí prosáklý vzduch. Zlobilo ji, že nejsou v grand-hotelu Tribeca a nechystají se na noc ve městě, nespřchují se společně po nerušeném sexu, po takovém milování, kdy nemusíte šeptat, nezarážíte se uprostřed pohybu, necívíte na dveře od ložnice a nečekáte, kdy je otevře ospalý ukňouraný kluk, kterému se chce čurat. Každopádně mohly kluky po snídani v *Dadurday* nechat u Erika, který by je druhý den

vzal do nějaké kavárny, kde by se svým potomstvem mohl pochlubit spoustě přátel, bývalých milenců a mužů, kteří se jimi teprve toužili stát.

Ale *ne*, včera Susanna Allii připomněla pozvání na víkend na pobřeží, cosi od jedné z „mamin“ z herního kroužku. Poštěkaly se – Allie Susannu žádala, aby výlet zrušila (*sakra, vždyť přece mají svatbu!*), a Susanna na ni ječela nesmysly a připomínala, že Allie o svatbu stejně nestojí. Rafaly se celou hodinu, zatímco chystaly kluky na spaní, až Susanna propukla v hlasitý těhotenský pláč a (mezi vzlyky) Allii přislíbila, že už brzy někam vypadnou a udělají si opravdové líbáňky. Omluvit se musela Allie – opět –, která od narození dvojčat prohrávala každý spor.

K ženské, která víkend organizovala, se nějak dostalo číslo Alliina mobilu, a tak se s každou zprávou plnou vykřičníků a smajlíků od matek ze skupinky rozezvučel zároveň její i Susannin telefon. Jediný otec napsal, doufejme ironicky:

ho-ho! privezeme tequilla. dame si bodyshot!!

A tak jsme tady, pomyslela si Allie, čím dál víc se blížíme k místu, kde se povedou řeči o virech, které v poslední době napadají imunitní systém dětí, o školkových dramatech, jež vždycky v Susanniných očích zažehnou jiskru naléhavosti, a o dennodenních drobnostech ve výchově dětí. Allie měla vždycky pocit, že jí život utíká pod rukama, že až se všichni proberou z monotónního rodičovského polospánku, budou staří, nejspíš dostanou rakovinu nebo něco podobného, že zkrátka zbude pramálo času pro Allii se Susannou a život, jakého si užívaly dřív.

Susanna ukázala k přihrádce pod palubní deskou.

„Můžeš mi podat bonbon, Al?“

Allie si nemohla pomoci a poznamenala: „Doktorka Patková ti přece říkala, že nemáš jíst sladkosti, ne? Že čokoláda zhoršuje pálení žáhy?“

„Cos to řekla?“

Allie se schoulila, jako to dělávala v dětství, když na ni otec udeřil, pokud ji přistihl při lži nebo zůstala po škole (opět) za to, že si čmárala do učebnice. Pokud se pokoušela vyhat z trestu, užíval stejná slova a většinou následovalo pár švihnutí páskem po holých nohou. *Cos to řekla?* skláněl se a díval se jí do očí.

„Však víš, že si máš dávat pozor, co jíš.“

„Chceš, abych se pozvracela?“ zeptala se Susanna tiše.

„Ne.“

„Tak mi podej ten zatracený bonbon.“

Domek na pláži byl zanedbaný, skoro by se dalo říct zchátralý: poblíž předních dveří se válela hromada haraburdí spolu s kupou náplavového dříví a půlkou bójky. Susanna zazvonila a Allie si nacvičovala úsměv.

„Mé dámy,“ zacvrlikala žena, která otevřela dveře. V upnutém bílém topu bez rukávů hezky vyniklo její opálení.

Tiffany, pomyslela si Allie. Okázale přitažlivá pokrytecká matka, na kterou si Susanna pořád stěžuje.

„To je tak vzrušující, že jste přijely!“ pokračovala Tiffany.

Allii napadlo, že mohla rovnou říct: *Ale propáníčka, jestli to nejsou ty proklaté lesby! Jak zajímavé!*

Následovalo trapné představování – a opětovné představování: člověk si nemůže vzpomenout, s kým se už během těch zmatených rodičovských let poznamenaných nedostatkem spánku potkal. Na místě už byli Michael, otec Tiffanina dítěte, nezávislý chlápek s umaštěnými vlasy, dále Nicole, jejíž rodičům domek patřil, Rip, jediný táta ve skupince – čišela z něj nervózní energie –, a konečně Ripova žena, hranatá Asiatka, jejíž pevný stisk ruky přiměl Allie zauvažovat, zda není také jinak orientovaná.

Podívala se do obýváku plného dětí. Světlo proudící okny s výhledem na moře přetvářelo výjev na scénu z obrazu. Mohlo by to být nějaké pochybné ponaučení nazvané *Život po dětech*, pomyslela si. Dvojčata se držela v klinči a schylovalo se ke rvačce. V rohu postával baculatý malý Asiat (Allie předpokládala, že to bude syn Ripa a Grace) a skláněl se k misce lentilek. Jedinou holčičkou byla dlouhonohá krasavice, již zpod květovaných šatiček vykukovala odřená kolena. Allie věděla, že je to Harper, Tiffanina dcera – holčičkou Susanna opovrhovala takřka stejně jako její matkou. Harper právě vyhrála přetahovanou o švihadlo a poražený světlovlasý chlapeček s pršáčkem začal kvílet. *Ach ano*, pomyslela si Allie, ten křikloun bude Chase. Susanna mluvila o Chaseově „problematickém chování“ šeptem, jako by hoch trpěl nějakou nevyslovitelnou nemocí.

Nejvíce ovšem Allie děsily matky. *Mámy*. Vážně musím používat tohle slovo? ptala se Susanny cestou sem. Cukr kandlové úsměvy, vzdušné polibky na tváře, přehnané obracení očí v sloup při pohledu na děti. Otcové vypadali dosti neškodně a skoro po každém slově se plácali po zádech, jako by cítili rozpaky z „bláznivé“ situace, do níž se dostali. *Ale fuj, rodičovství*.

Kam patřila Allie?

K mámám? Ó ne, pomyslela si, pro ty je jenom lesba, matka na částečný úvazek.

K tátům? Kdepak, ženská se nikdy nemůže dostat do jejich řad.

Nepatřila nikam, a právě tak se jí to líbilo.

sejde z očí, sejde z mysli

leigh

Leigh zavřela oči, uvolnila se v proutěném křesle a nechala na sebe dopadat měděné světlo, jež dovnitř proudilo okny s nánosy soli. Čtyřměsíční Charlotte ospale sála z jejího prsu.

Bylo to právě takové, jak Nicole slibovala. Kouzelný víkend na konci léta s vůní opalovacího krému a grilování.

Možná poslední, zachvěla se Leigh. Přijde podzim a všechno uvadne v sevření zimy, což je kříž, který musí nést každý rodič.

Přála si, aby mohla navěky ustrnout v tomto okamžiku. Ona a Charlotte, hřejivé slunce a šumění moře. Oknem se protáhl závan vzduchu vonícího po mořských řasách, zkrabatil Charlottinu zavinovačku a zalechtal Leigh na odhaleném ňadru. Zachvěla se a přetáhla si přes ramena kašmírový svetřík. Síťované dveře ve vánku lehce bouchaly a zpoza nich se z pláže nesl Tiffanin hlasitý hrdelní smích. Leigh málem zapomněla na ostatní, dokonce i na svého syna Chase, který veškerý poklid jistě naruší, pomyslela si a provinile sebou trhla.

Všichni se brzy vrátí.

Už uběhla takřka hodina od chvíle, kdy Tiffany spolu s Nicole a ostatními rodiči odvedla zástup dětí – jako nějaký smyslný krysař, napadlo Leigh – na pláž, kde jim slíbila *taneční maraton na břehu moře!*

Tiffanin hlas, protahované samohlásky, jež vycházely ze stále našpulených rtů, Leigh vždycky připadal svůdný, dokonce i když si Tiffany hrála s Chasem a ostatními chlapci na Zpívánkách s Tiff v pondělí odpoledne. Nejvíc to ovšem bylo znát, když Tiffany zaměřila pozornost na Ripa, jediného tátu ve skupince, který na Leigh působil strojeně a zanedbaně.

Jednou za týden Leigh s Chasem a Charlottou i ostatní rodiče s dětmi ze skupinky tleskali, tancovali, a dokonce se svíjeli jako housenky na barevných podložkách v místním studiu jógy na Tiffaniných Zpívánkách. Zpívali písničky o mořských pannách, které jezdí podmořskými taxíky, o dětech, jež řídí vlak metra na Měsíc – zkrátka písničky, které psala sama Tiffany. Leigh se zpočátku nelíbily, zdály se jí příliš nereálné a cítila potřebu vysvětlvat Chaseovi, že auta pod hladinou oceánu ve skutečnosti jezdit nemohou.

Zatímco se přes síť dovnitř nesly známé melodie, hladila Charlottinu bledou ručičku a v hlavě se vynořily vzpomínky na předchozí den. Schůze Finančního výboru školky U Olivovníku. V místnosti, kde se výbor sešel – jen pár dveří od třídy, kde Chase trávil čtyři dopoledne v týdnu –, panovalo horko a dusno. Leigh zaplavil ochromující strach, když jakožto pokladník výboru přiblížila přítomným poslední výpisy z účtu – v týdnu před schůzí čísla překrucovala stále dokola.

Přestaň, řekla si a přinutila se vrátit do stávajícího okamžiku, do *vědomé přítomnosti*, jak ji to učila její chůva Tenzin, buddhistka z Tibetu.

„Moc starostí nebýt dobré pro mámy,“ Leigh jako by slyšela Tenzin, která v takových chvílích spínala ruce – netušila, zda v prosbě či modlitbě. „A starosti nebýt dobré ani pro miminka maminek.“

Teď, teď, teď, odříkávala Leigh do rytmu dceřina sání.

Je tibetská mírová aktivistka, která žádá o azyl v USA, svěřila Leigh maminkám, když si Tenzin před čtyřmi měsíci najala.

Páni, zareagovaly, to je ale zajímavé.

Jako by zvláštní byla právě Leigh.

Ulevilo se jí, že manžel Brad odjel a poskytl jí záminku zamluvit si Tenzin na víkend v domku na pláži. Brad byl od poklesu na burze před třemi týdny podrážděný a Leigh ho vybízela, aby si vyjel. Nakonec si dohodl čtyřdenní „chlapskou“ výpravu na golf do Severní Karolíny se svými třemi staršími bratry. Brad s víkendem u Nicole otevřeně nesouhlasil, ale Leigh si říkala, že je to jen kvůli Tiffany. Čas, který Leigh každý večer trávila textováním s Tiffany, mu připadal podezřelý – možná dokonce žárlil. Tvrdil, že mu na Tiffany *něco nesedí*.

„Nosí se jako děvka,“ prohlásil po víkendové pozdní snídani herní skupinky v jejich vlastním přepychovém domě. Uspořádali hostinu, aby se seznámili i blízcí rodičů z kroužku.

Leigh se nepokoušela Tiffany bránit. Přítelkyně má jméno jako pro striptérku a na způsobu, jakým pohupuje boky a roztomile špulí rty, je něco otevřeně smyslného. Leigh si ovšem byla jistá, že teď o víkendu se Brad děvek stranit nebude. K rituálu při výletech Marshallových chlapců patřila povinná návštěva místního striptýzového baru.

Od chvíle, kdy Tiffany Leigh seznámila s Tenzin a Tibe-

tančiny upřímné úsměvy i dívčí smích naplnily život Leigh, potřebovala Brada stále méně. Takový pocit svobody nezažila už léta, rozhodně ne od Chaseova narození před téměř čtyřmi roky.

Nikdy si nepředstavovala, že by mohla na Bradovi záviset tak jako v měsících po Chaseově narození. Po akutním císařském řezu, který udělal tečku za jejím vysněným porodním plánem, byla Bradovi vděčná, že si vzal na měsíc volno z práce u Manninga & Lamberta, což byla investiční firma, kterou založil Leighin otec August Lambert III. Za chladných jarních dopolední se procházeli po sousedství s kočárkem, v němž ležel jejich modrooký blondatý chlapeček. Babičky v polyesterových domácích šatech a pantoflích scházely po strmých schodištích, aby se mohly rozplývat nad andělským Chasem. *Pánbůh požehnej*, říkaly a Brad doslova zářil.

Jakmile se však před prvními narozeninami projevilo Chaseovo *chování* (takový výraz používal jeho terapeut), sotva začalo být nemožné vzít ho z domu bez *epizody* (další slovo z terapie), Leigh sledovala, jak se Brad stahuje do sebe. Když přijali, že Chase bude nejspíš celkově opožděný a že to ovlivní zbytek jeho (i jejich) života, Brad se Chase s očima koloucha citově zřekl.

Slunce Leigh hrálo temeno hlavy, a tak si dovolila zdřímnout. Charlotte konečně pustila matčinu bradavku, blondatá hlavička s pootevřenou pusinkou se odklonila a vzhůru se nesl jen dech vonící po mléku.

Pak se všichni vrátili a bylo to doslova tsunami ukňouraných a ufnukaných, nesrozumitelně breptajících dětí mezi třemi a čtyřmi lety.

Ozývaly se žádosti „džus, džus!“.

Wyatt s dolíčky ve tvářích a dvojčata – tmavovlasý Dash a světlý Levi – zalehli na bříška a chopili se autíček a nákladků.

„Moje, moje!“

Leigh se dívala po Chaseovi, avšak svého syna neviděla.

Všimla si, že kousek od dveří postává Ripův syn Hank a už také kvílí: „*Já chci taky autíčko!*“ Oči měl napuchlé od pláče, buclaté tvářičky mu hyzdily červené skvrny od vzteku.

Hank byl citlivý, což představovalo jedinečnou výzvu pro Leigh, matku divokého děcka, jak podle ní nejspíš ostatní rodiče označovali Chase, zvlášť během dní, kdy býval mimo. Jejím posláním bylo držet kontakt vyhledávajícího Chase s jeho prudkými objetími a impulzivním chňapáním dál od Hanka, který se naopak kontaktu vyhýbal.

„Áááááááá,“ ječel Hank, „mám v oku písek!“

Objevil se Chase a klusal k Leigh. Pihy na pleti zružovělé od slunce jako by světélkovaly.

Udýchaně vykřikl: „Mamí!“ a řítil se dovnitř, až jeho dlouhé nohy jen kmitaly. Dokonce i přes trhavé pohyby je úchvatný, to musí napadnout každého, pomyslela si Leigh. Ostatní matky, hlavně její přítelkyně na Facebooku, kam neustále přidávala fotky Chase a Charlotte, tvrdily, že by Chase měl být modelem. *Sežeň tomu děcku agenta! Jako by vypadl z katalogu J. Crew! Určitě by v GAPu vyhrál tu soutěž o nejroztomilejší dítě!* Usmála se a vděčně přikyvovala, pokud jí to někdo říkal osobně, nebo odpovídala na Facebooku *Díky! Taky si myslíme, že je roztomilý!* ;), neobtěžovala se ovšem zdůraznit, že modelové musejí v klidu sedět a řídit se pokyny. Nedodala, že Chase dokáže splnit *úkol* (z terapie), pouze pokud je do něj zapojeno *sebeřízení* (další výraz z terapie).

„Ahoj, miláčku,“ pozdravila ho Leigh. „Užil sis na pláži legraci?“

Chase měl tvářičku posetou zrnky písku, a když mu ji Leigh oprášila prsty, ucukl, jako by byl na pružině.

„Užil sis na pláži legraci, broučku?“ zeptala se Leigh znovu, ale tušila, že odpovědi se nedočká. Chase byl příliš rozrušený, neposlouchal. „Copak jsi dělal? Byl ses koupat?“ Slyšela ve svém medovém hlase napětí.

Zatahal za své mokré plavky, až jí kapky studené vody vystříkly na nahá lýtka.

„Nejde to. Nejde to!“ bědoval.

„Dóóbře,“ pronesla Leigh klidně. Chaseův terapeut tvrdil, že pomalá řeč uklidňuje. „Nerozčiluj se.“

Zazpívala mu písničku z oblíbeného televizního pořadu a pátrala v místnosti po Tenzin.

„Jen to zkoušej, zkoušej to dál,“ prozpěvovala Leigh tiše, „nevzdávej to, nikdy se nevzdávej.“

„Nezπίvej! Tu! Písničku!“ Chase stál na špičkách a šlacha na krku měl napjaté.

„Čas čůrat!“ zahlaholila Tenzin, která najednou přispěchala. Položila chlapci širokou dlaň na záda a vedla ho ke koupelně.

Ještě že mám Tenzin! Pomyšlení na život bez chůvy sevrělo Leigh hrud' úzkostí. Její tibetská Mary Poppins.

„Díky, Tenzin!“ zavolala Leigh přes rameno.

Uznale se usmála, jednak proto, že byla za Tenzin vděčná, ale také pro případ, že by se díval některý z dalších rodičů. Přestože to nebyli zrovna lidé, které by Leigh nazývala přáteli, na jejich mínění jí záleželo.

Přijetí matkami ze sousedství bylo pro Leigh měnou, jež

určovala její postavení v novém životě s malými dětmi. Dříve měřila svou hodnotu platem učitelky výtvarné výchovy či úspěchem plánovaných dobročinných akcí, například každoročního běhu na 5 km, jež organizovala na počest bratrance, který zemřel na Lou Gehrigovu chorobu. Dosáhla též povrchnějších met – tělo měla vyrýsované z tenisu a díky důsledně dodržovanému rozvrhu pročišťování a zvlhčování. Domnívala se, že nelze popírat, jak je pro hodnotu ženy důležitý vzhled, člověk by byl naivní, kdyby si myslel něco jiného.

Nyní se její identita smrškla na a) dobrou matku, nebo b) špatnou matku. Propátrávala místnost a ulevilo se jí, že Rip není na dohled. *Tatka Rip*, jak mu často říkala nevhodně koketující Tiffany, byl nejprůšnější soudce ze všech. Leigh věděla, že se Rip považuje za lepšího rodiče, než jsou ostatní, a většinu času na každém pátečním setkání kritizoval matku, která zrovna nebyla přítomna. Nejspíš je na terase a klopí do sebe piva. Cítila, jak má alkoholem rozpálené tváře už během trapného polibku doprovázeného pozdravem *ahoj, jak se vede*, to když spolu s Tenzin, ospalou Charlottou a Chasem, kterému bylo v autě špatně, dorazili do domku na pláži. Leigh nesnášela halasné vítání a loučení na každém setkání, ovšem mámy měly ve zvyku se neustále objímat.

Ripova žena Grace stahovala z ufnukaného Hanka mokré plavky. Měla na sobě nažehlené tříčtvrtáky a na hlavě kostkovaný šátek, díky němuž jí husté asijské vlasy splývaly na záda jako dokonalá záclona. Leigh připadalo, že opravdu vůbec nevypadá jako partnerka Ripa v beztvarych šortkách a hipísáckých sandálech.

„Přestaňte!“ zapištěl vysoký hlásek a všichni, dokonce

i chlapani, kteří se hrabali v bednách s hračkami, zmlkli a zadívali se ke dveřím.

Příkaz vyšel z úst Harper, jediné holčičky ve skupince.

Harper sledovala strnulý chumel kluků s ohrnutým rtem a slunce se odráželo od jejích hustých rezavě plavých kudrn. Leigh se snažila potlačit nechuť, kterou v ní Harper vzbuzovala. Připadala si kvůli tomu jako nějaká nestvůra.

Harper byla zmenšenou verzí prototypu dítěte, nad nímž se jistě budou soukromé školy rozplývat blahem. Tiffany mířila vysoko a uprosila Leigh, jejíž neteř Peyton navštívila elitní Akademii Svaté Anny, aby jí dohodla pohovor. Leigh tedy zavolala švagrové Caroline, jež byla tajemnicí školní rady.

Leigh napsala Tiffany zprávu, že pohovor je domluvený, a Tiffany odpověděla díky!!! drz nam pesti!!!, načež následovala řada buclatých červených srdíček.

Leigh si Harper na Svaté Anně dokázala živě představit. Ještě jí nebyly ani čtyři, avšak dokázala se pozoruhodně ovládat. Leigh dívku zkoumala na hodinách zpěvu i při předčítání ve veřejné knihovně. Zatímco ostatní děti se vrtěly a Chase se kýval jako tančící derviš v transu, Harper seděla s ručičkami složenýma v klíně. Během svačiny usrkávala z pohárku, nevyhlila ani kapku, a dokonce si po dopití otřela rtíky ubrouskem. Dokonalé představení. V jednu chvíli připomínala dívka miniaturní verzi debutantek, s nimiž si Leigh před mnoha lety vyšla do hotelu Waldorf Astoria, a v následujícím okamžiku byla nebojácnou divoškou, která v parku skákala ze střechy hracího domku.

Najednou přispěchal Chase a při pohledu na umělohmotnou krabici s miniaturními autíčky vzrušeně zavřískl.

„Zpomal,“ upozornila ho Leigh těsně před tím, než se zaduněním spadl na kolena.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!